Dosarul nr. 2-18258/23
2-23127664-12-2-05092023-1

H O T Ă R Î R E
în numele Legii

29 aprilie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chişinău (sediul centru)
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei,
judecătorul Octavian Dvornic
Grefier Caraman Adriana

a examinat în sediul instanţei de judecată, în şedinţa de judecată publică, cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ***** către *****privind încasarea datoriei, dobînda de întîrzîiere, cheltuielile de judecată,

a constatat

Argumentele participanților la proces

La 5 august 2023, ***** reprezentat de către avocatul Timotin Lilian s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva lui *****solicitând încasarea de la *****în folosul ***** datoriei în sumă de 10 000 euro, , conform cursului BNM din ziua achitării, a dobânzii în sumă de 5268,77 euro, conform cursului BNM din ziua achitării, precum și a cheltuielilor de judecată.

Totodată a solicitat și aplicarea sechestrului pe bunurilor mobile și imobile și pe mijloacele bănești din conturile pârâtului *****în sumă totală de 190 000 lei echivalent a 10 000 Euro, sumă formată din datorie.

În susținerea acțiunii a indicat faptul că la data de 26 iulie 2020, între ***** (creditor) și *****(debitor), a fost încheiată și semnată recipisă, conform căreia creditorul a împrumutat debitorului suma de 10 000 Euro.

Conform recipisei menționate, debitorul era obligat să restituie toată suma integral până la data de 10.09.2020.

Luând în considerare, faptul că pârâtul, nu și-a respectat obligațiunile de a achita în termen sumele conform recipisei anexate, reclamantul a încercat o aplanare a conflictului pe cale amiabilă Astfel pe lângă apelurile telefonice zilnice, reclamantul a expediat în adresa pârâtului, somații privind stingerea datoriei restante, însă scrisoarea a fost returnată.

În acest sens, conchide că debitorul nu și-a onorat obligațiunile contractuale. Respectiv reclamantul are dreptul să se adreseze în instanță pentru a încasa datoria, dobânda de întârziere legală și cheltuielile de judecată.

În acest sens, menționează că pârâtul nu a reîntors reclamantului nici măcar o parte suma împrumutată, corpul datoriei constituie 10.000 euro.

În conformitate cu art.874, 942 Cod civil, în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la dobândă de întârziere pentru suma respectivă din data imediat

următoare scadenței plății până la data în care s-a efectuat plata, la rata prevăzută la alin. (2) ori la o altă rată prevăzută de dispozițiile legale speciale.

Astfel, reclamatul menționează că dobânda legală a fost calculată pentru perioada 11.09.2020 (data următoare datei scadente) - 01.08.2023 și constituie suma în mărime de 5268,77 Euro.

În ședința de judecată reprezentatul reclamantului a susținut integral acțiunea și a solicitat admiterea acțiunii în varianta formulată.

Reprezentantul pârâtului în ședința de judecată și în referința depusă acțiunea nu a recunoscut și a solicitat respingerea acesteia, recunoașterea nulitatea absolute a recipisei din 26.07.2020 precum și rambursarea tuturor cheltuielilor de judecată.

În susținerea poziției a indicate faptul că *****declară că nu a primit nici o sumă de bani de la *****, iar recipisa a scris-o în momentul când a fost răpit și sechestrat în automobilul Toyota Prius și supus presiunilor cu răfuiala fizică din partea lui *****.

Ba mai mult, tot atunci *****a fost forțat să încheiei și o tranzacție de împăcare la aceiași sumă, cu o firmă de colectare a datoriilor în favoarea lui *****.

În aceste condiții, invocarea artificială a prevederilor Codului Civil sunt inaplicabile cauzei, întrucât pârâta nu are careva datorii contractuale fața de reclamant. Or, aceste înscrisuri nu justifică cheltuieli efectuate în litigiul de față și nu fac dovada conexiunii lor cu acesta.

Se mai indică faptul că, ***** nu a declarat la Serviciul Fiscal careva dări de seamă în care ar fi reflectat deținerea unor sume de bani pe care le pretinde de la *****.

Pornind de la aceste prevederi legale, apreciază argumentele enunțate în acțiune drept nefonda te și pur declarative.

Mai mult decât atât, reclamantul nu a indicat niciun motiv convingător/impetuos de care putea justifica admiterea acțiunii. Corespunzător înaintarea unei acțiuni în lipsa unor temeiuri legale nu a fost justificată de scopurile Articolului 6 § 1 din Convenție.

În speță, nu numai că reclamantul nu s-a conformat exigențelor art. art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, „fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.", acesta nu și-a executat nici obligația de prezentare a probelor în susținerea pretențiilor formulate și care să dovedească contrariul celor invocate.

Conform jurisprudenței CEDO, partea interesata în proces trebuie să înainteze probe care să ofere *prima facie,* adică proba unei imixtiuni asupra drepturilor sale și o bază argumentabilă pentru eventuala încălcare.

Consideră că reclamanta a eșuat, în conformitate cu art.118 alin.(1) Cod de procedură civilă, să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor, iar în speță nu sunt întrunite condițiile angajării răspunderii contractuale.

La caz, atrage atenția că creanța pe care o are creditorul trebuie să fie certă, adică fermă, existența ei să nu dea naștere la discuții, să fie lichidă, adică să aibă cuantumul determinat și să fie exigibilă, adică ajunsă la scadență.

Așadar, analizând înscrisurile prezentate de către reclamant întru susținerea pretențiilor și raportând conținutul lor la prevederile de drept citate supra, se constată imposibilitatea catalogării acestora ca fiind documente justificative, în condițiile în care nu întrunesc condițiile esențiale stabile de lege.

Reieșind din norma citată mai sus, reține că, creanța este lichidă atunci când are un cuantum foarte bine determinat, când este determinată prin însuși actul de creanță sau când este determinabilă cu ajutorul actului de creanță sau și a altor acte neautentice, fie emanând de la

debitor, fie recunoscute de dânsul, fie opozabile lui în baza unei dispoziții legale sau a stipulațiilor conținute în actul de creanță, chiar dacă prin aceasta determinare ar fi nevoie de o deosebita socoteală. Mai mult ca atît, însuși conținutul acestor înscrisuri urmează a fi apreciate critic, în condițiile în care sunt prezentate niște probe semnate doar de către o singură parte.

Analizând documentele prin care ***** își justifică creanța, denotă că acestea nu reprezintă în accepțiunea legii documente justificative care ar putea da posibilitatea instanței să verifice cuantumul creanței invocate.

Constată că probele care au fost reflectate în acțiune sunt inadmisibile, neveridice și formale deoarece nu întrunesc condițiile legale.

Relativ la penalitate, precizează că acesta fiind o pretenție subsecventă, nu poate fi pretinsă de reclamant întrucât prestația solicitată nu a avut loc din cauza unor împrejurări neimputabile pârâtei.

Mai mult ca atât, reliefă faptul că plata penalităților, nu urmează a fi antrenată și din considerentul că obligația pecuniară nu a fost certă și exigibilă, dimpotrivă este una litigantă. prin urmare nu este temei de aplicare.

La caz, suma este una litigantă deoarece perioada pentru care reclamantul solicită prejudiciu nu este cert stabilită, nefiind constatat și precis determinat.

Consideră ca sumele pe care le pretinde reclamantul nu au suport legal, având scop obținerea unor sume nejustificate și fără temei.

Nici cerința privind acordarea cheltuielilor de judecată nu poate fi primită, atâta timp cât culpa procesuală a pârâtei a fost pe deplin dovedită, iar proba contrară nu a fost produsă. Având în vedere că, obligațiile contractuale au fost onorate, așa cum s-a susținut mai sus, nici cheltuielile de judecată nu sunt datorate, întrucât aceste plăți s-au efectuat înainte de introducerea acțiunii, respectiv, sunt nefondate prin prisma art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă.

Prin urmare, analizând pretențiile, prin raportare la criticile formulate, constată că acțiunea este nefondată, pentru considerentele sus exprimate.

Succesiunea de fapte și afirmații din cuprinsul cererii de chemare în judecată nu este structurată din punct de vedere juridic în așa fel încât să se poată extinde controlul juridic, motiv pentru care acțiunea nu poate fi analizat, iar criticile formulate de reclamant ***** nu se circumscriu cadrului legal, drept urmare apreciem că acțiunea urmează să fie respinsă ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată

Ascultând explicațiile participanților la proces, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează spața, instanța de judecată consideră necesar de a respinge acțiunea înaintată de ***** împotriva lui *****privind încasarea sumei, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit 130 Cod procedură civilă instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii.

Conform art.118, art.121, art.123 Cod procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sânt

determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

Instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Probaţiunea constă în activităţile procesuale şi procedurale prin care părţile şi alte persoane implicate în proces stabilesc, prin mijloacele prevăzute de lege, elemente de fapt necesare pentru constatarea faptelor şi împrejurărilor ce formează obiectul probaţiunii. De altfel, prin sarcina probaţiunii se înţelege obligaţia procesuală ce revine participanţilor de a dovedi împrejurările care formează obiectul probaţiunii.

Cel care formulează o pretenţie trebuie să o şi dovedească, să aducă proba viciului, prejudiciului şi a legăturii cauzale dintre ele.

Întrucât procesul civil este pornit de reclamant prin introducerea cererii de chemare în judecată, el are primul obligaţia să-şi dovedească pretenţiile.

În conformitate cu art.239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Hotărârea întemeiată se bazează pe dovezile ce corespund cu cerințele despre pertinența lor, adică care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

În conformitate cu art.240 alin.(1),(3) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii şi admisibilitatea acțiunii. Instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Conform art.9 alin.(1) Cod civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sînt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile generale şi de la sensul legislației civile.

Potrivit prevederilor art.10 alin.(1) și (2) Codul civil persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară. Neexercitarea de către persoanele fizice şi juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege.

Conform prevederilor art.312 Cod civil, consimţământul este manifestarea, exteriorizată de voinţa persoanei de a încheia un act juridic.

Conform art.992 Cod civil, contractul este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. Contractului îi sînt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

Potrivit art.316 alin.(1) Cod civil, actul juridic poate fi încheiat verbal, în formă electronică, în scris sau în formă autentică.

În conformitate cu prevederile art.321 alin.(1 și 2) Cod civil, trebuie să fie încheiate în scris actele juridice, dintre persoanele juridice și persoanele fizice și dintre persoanele fizice dacă valoarea obiectului actului juridic depășește 1000 lei, iar în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoarea obiectului. În cazul în care, conform legii sau învoielii între părți, actul juridic trebuie încheiat în scris, el poate fi încheiat atât prin întocmirea unui singur înscris, semnat de

părți, cât și printr-un schimb de scrisori, telegrame, telefonograme, altele asemenea, semnate de partea care le-a expediat.

Conform art.1242 Cod civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părţi (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeaşi sumă sau bunuri de acelaşi gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

În corespundere cu prevederile art. 1247 alin. (1) și (3) Cod civil, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobînzi, el are dreptul să restituie împrumutul şi pînă la expirarea termenului. În cazul în care a împrumutat o sumă de bani, împrumutatul are obligaţia de a restitui suma nominală primită fără a ţine cont de variaţiile valorii banilor.

Obiectul prezentului litigiu, prin acţiunea înaintată de către ***** este încasarea din contul pârâtului *****a datoriei rezultată din recipisa din 26 iulie 2020, potrivit căreia *****a împrumutat suma de 10 000 euro de la ***** la data de 26.07.2020 și se obligă să o întoarcă această sumă de 10 000 euro până la 10.09.2020 (f,d 7).

În asemenea circumstanțe, având în vedere cele constatate din materialele anexate speței, instanța de judecată conchide că, prin încheierea recipisei din 26 iulie 2020 părțile și-au asumat obligații reciproce, astfel, împrumutătorul s-a obligat să transmită împrumutatului suma împrumutului, iar clientul și-a asumat responsabilitatea de a rambursa suma împrumutului acordat până la termenul limită de 10 septembrie 2020.

Potrivit art.774 alin.(1) Cod civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Totodată, conform art.776 Cod civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii, obligațiile urmând a fi executate în modul corespunzător cu bună credință, la locul și momentul stabilit.

Prevederile art.858 alin.(2) Cod civil, stipulează că obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Astfel, prin acțiunea înaintată reclamantul pretinde că, a acordat pârâtului un împrumut în sumă de 10 000 (zece mii) euro, însă, ultimul cu rea-credință nu-și execută obligația privind rambursarea împrumutului la termenul stabilit în contractul menționat.

Instanța de judecată nu poate reține cele relatate de reclamant ca temei de admitere a acțiunii din următoarele considerate.

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei instanța a stabilit cu certitudine că ***** nu a transmis către *****careva mijloace bănești în mărime de 10 000 euro.

Or, potrivit declarațiilor date la Inspectoratul de poliție Rîșcani mun. Chișinău, la 10 decembrie 2020, ***** comunică că a transmis pârâtului *****un automobil de model Dacia Logan pentru a practica activitatea de taximetrist. Din cauza că *****a accidentat automobilul, ***** i-a comunicat să-i întoarcă banii pentru mașină și toate datoriile acumulate în sumă aproximativ 5000 euro. La care ***** față de soția sa și ***** i-a spus lui *****să scrie o recipisă cu suma de 10 000 euro, ca să nu fie pe urmă probleme (f.d 53)

Declarații similare a dat și *****la Inspectoratul de poliție Rîșcani mun. Chișinău, la 10 decembrie 2020, prin care comunică că deoarece a făcut un accident cu mașina lui Dumitru, ultimul l-a pus să scrise o recipisă la suma de 10 000 euro.(f.d. 52)

Ca urmare după cum rezultă din explicațiile date la Inspectoratul de poliție, ***** nu i-a transmis pârâtului *****careva mijloace bănești în valoarea de 10 000 cu titlu de împrumut.

Totodată instanța de judecată rațiune că însăși din declarațiile părților rezultă că a avut loc acumularea unor datorii de către *****, care inițial a fost evaluate la suma de 5 000 euro, ulterior aceasta fiind indicată deja în recipisa din 26 iulie 2020 în mărime de 10 000 euro.(f.d 53)

Prin urmarea nu este certă suma solicitată de către partea reclamantă, or descrierea de către reclamant în cererea de chemare în judecată a circumstanțelor de fapt a cauzei, cât și a pretențiilor formulate împotriva pârâtului urmează a fi făcută în modul în care va permite instanței de judecată să sesizeze corect circumstanțele de fapt a cauzei, să excludă inexactități cu sens dublu.

La fel instanța ține să noteze că reieșind din conținutul înscrisurilor anexate la materialele cauzei, recipisa semnată la 26 iulie 2020, potrivit căreia *****a împrumutat suma de 10 000 euro de la ***** la data de 26.07.2020 și se obligă să o întoarcă această sumă de 10 000 euro până la 10.09.2020, nu întrunește condițiile unui contract de împrumut.

La caz, instanța ține să sublinieze faptul că contractul de împrumut reprezintă o înţelegere (acord) conform căreia împrumutătorul se obligă să dea în proprietate împrumutatului bani sau alte bunuri fungibile, iar ultimul se obligă să restituie aceiaşi sumă de bani sau bunuri de acelaş gen, calitate sau cantitate.

Împrumutul este un contract translativ de proprietate, împrumutatul devenind proprietarul bunurilor împrumutate şi suportând riscurile pieirii fortuite.

Instanța notează că forma încheierii contractului de împrumut în formă scrisă poate fi demonstrat printr-un înscris, semnat de părți (împrumutat şi împrumutător), prin telegrame, telefonograme, solicitarea scrisă din partea împrumutatului de amânare a termenului achitării împrumutului, scrisoarea -garanție cu afirmația că împrumutul va fi restituit și altele asemenea, semnate de partea care le-a expediat.

Ca urmare, recipisa poate însoți contractul de împrumut, sau poate fi prin ea însăși dovada încheierii contractului de împrumut.

După cum s-a constatat în cadrul ședinței de judecată că ***** nu a transmis careva mijloace bănești cu împrumut lui *****în mărime de 10 000 euro, iar ultimul nu a primit acești bani de la *****, circumstanță confirmată de către ambele părți, din care considerente relațiile dintre părți nu pot fi calificate ca relații care ar cădea sub incidența art. 1242 cod civil.

Or, contractul de împrumut este un contract real și translativ, adică transmiterea banilor are loc de facto, fapt ce asigură posibilitatea reală de posesie, folosință și de administrare a banilor împrumutați.

Ca urmare, instanța menționează și faptul că recipisa din data de 26.07.2020 semnată de către *****și ***** cade sub incidența art. 327 alin. (1) Cod civil, din aceste motive se constată nulitatea absolută a înscrisului menționat, or după cum rezultă din materiale cauzei și explicațiile pârâtului la organul de poliție această recipisă a fost întocmită în mod dolosiv și viclean al reclamantului *****.

Potrivit art. 327 alin. (1) Cod civil, actul juridic este nul dacă nulitatea sancţionează încălcarea unei dispoziţii legale prin care se ocroteşte un interes general (nulitate absolută).

La fel instanța notează că la materialele cauzei a fost anexat un contract de cesiune a creanței nr.09-09/2020 din 26 septembrie 2020 potrivit căruia ***** în calitate de cedent, a cedat către ”Debit Recovery Company” SRL creanța, purtătoarea de dobândă care face obiectul contractului de 10 000 euro în baza recipisei din 26 iulie 2020 (f.d. 56-57)

Prin încheierea judecătoriei Chișinău sediul centru nr. 2-22262/2020 din 08 decembrie 2020 s-a respins cererea înaintată de către ”Debit Recovery Company” SRL împotriva lui *****, cu privire la confirmarea tranzacției de mediere și eliberarea titlului de executare silită.

Prin urmare instanța notează că deși partea reclamantă în cadrul ședinței de judecată a invocat faptul că contractul de cesiune dintre ***** și ”Debit Recovery Company” SRL a fost rezoluționat, la materiale cauzei nu au fost prezentate careva probe, or simpla declarația semnată de către administratorul ”Debit Recovery Company” SRL precum că a fost rezoluționat contractul de cesiune și restituită recipisa din 26 iulie 2020 fără a prezenta înscrisuri în acest sens nu este suficient.

Mai mult decât atât, în conformitate cu prevederile art.9 Cod de procedură civilă, instanţei de judecată îi revine un rol diriguitor în organizarea şi desfăşurarea procesului, pe principiile de contradictorialitate şi egalitate a părţilor în drepturi (art.26 Cod de procedură civilă).

Or, instanța care judecă pricina își păstrează imparțialitatea şi obiectivitatea, creează condiții pentru exercitarea drepturilor participanților la proces, pentru cercetarea obiectivă a circumstanțelor reale ale pricinii.

Egalitatea părților în drepturile procedurale este garantată prin lege şi se asigură de către instanță prin crearea posibilităților egale, suficiente şi adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susținerea poziției asupra circumstanțelor de fapt şi de drept, astfel încât nici una dintre părţi să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă.

În baza celor constatate, instanța conchide că, cel care formulează o pretenție trebuie să o şi dovedească. Întrucât procesul civil este pornit de reclamant prin introducerea cererii de chemare în judecată, el are primul obligația să-şi dovedească pretențiile. Sarcina probațiunii este influențată de principiul disponibilității.

Potrivit dispozițiilor art.27 Cod de procedură civilă, disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanților la proces, în primul rând a părților, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecății, precum şi de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea şi mijloacele procedurale de apărare.

Potrivit art.26 Cod de procedură civilă, procesele civile se desfășoară pe principiul contradictorialității şi egalității părților în drepturile procedurale.

Contradictorialitatea presupune organizarea procesului astfel încît părţile şi ceilalţi participanţi la proces să aibă posibilitatea de a-şi formula, argumenta şi dovedi poziţia în proces, de a alege modalităţile şi mijloacele susţinerii ei de sine stătător şi independent de instanţă, de alte organe şi persoane, de a-şi expune opinia asupra oricărei probleme de fapt şi de drept care are legătură cu pricina dată judecăţii şi de a-şi expune punctul de vedere asupra iniţiativelor instanţei.

Conform art.130 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzinduse de lege.

Din considerentul enunțat, a probelor din dosar și a legislației pertinente speței date, instanța de judecată a va respinge solicitarea reclamantului cu privire la încasarea de la *****a sumei cu titlu de împrumut în mărime de 10 000 euro, ca fiind neîntemeiată.

Totodată, urmează a fi respinsă și pretențiile privind încasarea din contul pârâtului a sumei de 5268,77 euro cu titlu de dobândă , a sumei de 180 lei cu titlu de cheltuieli pentru constatarea adresei pârâtului, ele fiind cerințe subsecvente pretenției principale.

Corespunzător instanța ține să noteze că în situația în care reclamantul are careva pretenții materiale față de pârâtul *****, acestea nu este lipsit de dreptul de a cere repararea prejudiciului, însă relațiile nu cad sub incidența normelor de drept ce reglementează relațiile de împrumut.

Referitor la solicitarea privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanța menționează că conform prevederilor art.82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.

Prevederile art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă stipulează că instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului– proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Ca urmare în situați în care solicitările de bază privind încasarea datorie șia dobânzii au fost respinse, instanța va respinge și capetele subsecvente referitor la încasarea cheltuielilor de judecată ca fiind cerințe subsecvente pretenției principale.

Totodată instanța notează că în conformitate cu art.180 alin (1,2) Cod de procedura civilă, măsura anterioară de asigurare a acţiunii poate fi anulată la cererea pîrîtului de către instanţa care a ordonat măsura de asigurare ori de instanţa în a cărei procedură se află cauza. Anularea măsurii anterioare de asigurare a acţiunii se soluţionează în şedinţă de judecată. Participanţilor la proces li se comunică locul, data şi ora şedinţei. Neprezentarea lor repetată însă nu împiedică examinarea problemei. Încheierea judecătorească privind anularea măsurilor de asigurare a acţiunii poate fi atacată cu recurs. Recursul împotriva încheierii de anulare a măsurilor de asigurare a acţiunii sau de substituire a unei forme de asigurare cu o alta suspendă executarea încheierii.

(2^1) Anularea măsurilor de asigurare a acţiunii se dispune de instanţa de judecată odată cu pronunţarea asupra fondului printr-o hotărîre de respingere a acţiunii. Reglementările referitoare la caracterul definitiv al actului judecătoresc prin care se soluţionează fondul sînt aplicabile integral şi asupra prevederilor referitoare la măsurile de asigurare.

(3) În cazul respingerii acţiunii, măsurile anterioare de asigurare a acţiunii se menţin pînă cînd hotărîrea judecătorească devine definitivă. În cazul admiterii acţiunii, măsurile anterioare de asigurare îşi păstrează efectul pînă la executarea hotărîrii judecătoreşti.

Instanţa a stabilit, că prin încheierea judecătoriei Chișinău sediul centru nr. 2-18258/2023 din 11 septembrie 2023 în vederea asigurării acţiunii înaintate de către ***** împotriva lui *****privind încasarea datoriei, în conformitate cu dispoziţiile art.174-177 Cod de procedura civilă a fost aplicat sechestru pe bunurile mobile și imobile ce aparțin pârâtului *****, IDNP 2006003006674 și asupra mijloacelor bănești în limita valorii de 10 000 (zece mii) euro.

În context luând în considerație că acțiunea reclamantului a fost respinsă, instanța consideră că a decăzut circumstanţele care au servit drept temei pentru asigurarea acţiunii.

Prin urmare, instanţa de judecată ajunge la concluzia de a anula măsurile de asigurare a acţiunii luate în cadrul cauzei civile cererea de chemare în judecată înaintată de către ***** împotriva lui *****privind încasarea datoriei și a anula sechestrul aplicat prin prin încheierea judecătoriei Chișinău sediul centru nr. 2-18258/2023 din 11 septembrie 2023 .

Corespunzător instanța ține să atenționeze părțile că efectele anulării măsurilor de asigurare vor surveni doar după intrarea în vigoarea a hotărîrii judecătorești prin care s-a respins acțiunea reclamatului.

În context, instanța notează că potrivit art.6 al.1 din CEDO, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită de lege, care va hotărî, fie asupra încălcării drepturilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzaţii în materie penală îndreptate împotriva sa.

Drept rezultat al aprecierii probelor, instanţa judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe şi respingerea altor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele.

În opinia instanței, argumentele din cererea de chemare în judecată nu şi-au găsit confirmare în raport cu probele prezentate, şi nu a fost constatat nici un temei relevant pentru a imputa pârâtului restituirea unei sume solicitată de reclamant.

În conformitate cu prevederile art.238-241 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, instanţa de judecată,-

h o t ă r ă ş t e:

Cererea de chemare în judecată depusă de ***** către *****privind încasarea datoriei, dobînda de întîrzîiere, cheltuielile de judecată, se respinge ca neîntemeiată.

Se anulează măsura de asigurare a acţiunii aplicată prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru, nr. 2-18258/23 din 11 septembrie 2023.

Hotărîrea este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul centru).

Preşedintele şedinţei
judecătorul Octavian Dvornic